

hører hjemme. Der bliver altså mindre frit valg for forældrene og færre muligheder, end der reelt er i dag.

Så vil jeg gerne spørge til det faglige niveau. Jeg tror ikke, det nødvendigvis handler om onde kommunalbestyrelsesmedlemmer, det kan lige så vel handle om, at der er så få børn med helt specielle handicap, at den enkelte kommune ikke har den faglige ekspertise til at udrede dem korrekt, og så kan der sidde nogle, som af forskellige grunde ikke sender de børn videre til udredning. Er forældrenes eneste mulighed så at skulle hele vejen igennem systemet for at klage? Er der vitterlig ikke nogen muligheder for, at de selv kan bede om at få børnene udrett et andet sted?

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Disse forældre kommer til at bo i kommuner med en særdeles styrket ekspertise i den pædagogisk-psykologiske rådgivning. 20.000 i stedet for 10.000 familier vil kunne klage, og det er jo ikke noget, der koster en formue eller en hel masse besvær, så jeg forstår ikke, at det skal gøres til noget meget uoverstigeligt.

Så vil jeg sige her til sidst, at det da kan være, jeg husker helt forkert, men jeg har da aldrig som forælder selv kunnet bestemme, hvilke institutioner mit barn skulle på. Sådan er det da ikke i dag. Det kan være, at der er noget, jeg har overset, men så er jeg i hvert fald blevet misledt, for jeg har aldrig været ude for, at jeg selv kunne bestemme. Man kan få en tilladelse, og hvis der er enighed mellem kommunen og den modtagende institution, kan man få barnet derhen. Men man kan da ikke bare selv bestemme i dag, så vidt jeg ved.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Sidste indtegnede for korte bemærkninger er fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Ministeren efterlyste en forklaring på, hvad forskellen er mellem sygehusområdet og området her, når vi diskuterer struktur, og det kan jeg såmænd godt komme med en ret simpel forklaring på.

Den store forskel er, at sygehusene har 65 mia. kr. i regionerne, men det har området her ikke. Når ministeren siger, at de midler, der skal dække omkostningerne, ikke bliver mindre, men større, fordi man erstatter 14 amter med 5 regioner, har det derfor ikke noget med virkeligheden at gøre, for i virkeligheden er det kommunerne, der er finansieringsgrundlaget for hele § 20, stk. 2- og § 20, stk. 1-områderne, men når vi taler om sygehusene, har regionerne en selvstændig finansiering, og derfor er der kvalitativ forskel på de to områder. Ministeren har da ganske givet ret i, at der er flere områder med takstfinansiering, men der er altså også andre områder i Danmark, hvor folk bliver kastebolde.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Jeg har blot villet understrege, at penge ikke bliver væk, og at ekspertisen heller ikke bliver væk. Den omorganiseres i mere koncentreret form, så at den forhåbentlig bliver i stand til at levere et mere effektivt stykke arbejde for de børn, der har brug for det. Det er blot det, jeg siger.

Så takker jeg for, at vi er enige om, at der også findes takstfinansiering andre steder i dag.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Så tror jeg kun, vi mangler ét spørgsmål, men til gengæld et, der har været temmelig centralt: Hvem er det, der skal betale for de tomme pladser? Lige før kunne jeg forstå på ministeren, at det handler om, at regionerne skal bære den udgift, men hvis vi nu er enige om, at i modsætning til på sygehusområdet har regionerne ikke nogen selvstændige penge, er der kun to led tilbage, der kan betale for dem, nemlig kommunerne og staten, og hvem af dem skal betale for de tomme pladser?

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Prisen for de tomme pladser vil indgå i det totale budget for den pågældende institution og vil selvfølgelig også, alt afhængig af antallet af tomme pladser, påvirke den takst, man tager. Sådan er det her som alle andre steder.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.